



Rector Academiae Ienensis, Eiusdemque Senatus Reliquus : Diu est,
cum nihil poenarum actionibus Penalisticis irrogavimus ... Rector Et
Consilium Academiae Wittenbergensis Publicum ... P.P. XIV. Cal. Aug.
Anno M.DC.LXIII.

Jena

Phil 2° 00268/03 (076)

https://dhb.thulb.uni-jena.de/receive/ufb_cbu_00007196

urn:nbn:de:urmel-e0ae3085-4415-436c-af1b-addd8c09194d6-00006555-10

Lizenz: <https://creativecommons.org/publicdomain/mark/1.0/>





urn:nbn:de:urmel-e0ae3085-4415-436c-af1b-addd8c09194d6-00006555-10

RECTOR ACADEMIAE IE- NENSIS, EJVSDEMQVE SENATUS RELIQVVS.

Du est, cum nihil poenarum actionibus Penalisticis irrogavimus. Non quod voluntas, sed ipsa puniendi materia defuerit: nec quia nos pertinacia vitii, sed potius vitium indefessa in animadverendo constantia vicit, fregit ac ita planè sustulit, ut quod praefixum dictum, invictissimi quondam monstri ne quidem vestigia, quinimò nomen vix amplius superfit. Quamvis igitur ex multa olim relegationum publicarum frequentia paulo immiores quibusdam videremur, adeo tamen valens, adeo inveteratum, adeoque contagiosum erat, quod diximus, malum, ut aliter tolli non posset. Qui extirpanda arboris radices negligit, stolones frustra amputat, nec unquam opus absolvit. Nec levis & leuta, sed brevis ac acerba optimorum parentum castigatio esse solet. Quippe qui leviter, sed multum atque diu percutit, crudelis est. Ideo enim semper pareit, ut idem saepius repetat. Quin in curandis vulneribus unum non raro membrum plus iusto ac nimis intempestivè diligitur, cum interim gangraena serpat totumque emoriatur corpus. Graviora igitur pericula etiam cum damno propriisque saepe ingratis praevenienda sunt. Quibus modis utinam nobiscum uterentur omnes ac veluti penalissimum, sic quoque digladiationes aliaque plura hydrae lerna capita communi operâ praeseinderat adurerentque. Sed quisque rem suam sapiat. Quam nos adversus nonneminem penalisticarum actionum tecum hac vice promulgamus, non nostra, sed Academiae Wittebergensis sententia est & ex transmissio non ita pridem, programmate verbo tenus ita sonat:

RECTOR ET CONSILIUM ACA- DEMIAE WITTEBERGENSIS PVBLICVM.

Quod per vota crebrius ingeminamus, serò impetrare nihilominus à Vobis licet, ut sapiatis denique. Famosa jam à plurimis retrò seculis dementia Phrygum, & tardior iusto poenitentia hucusque fuit; sed sapuerunt illi tandem. Pudet, ac verum tamen est, ex vestris aliquos, ipsismet hac parte Idæis Phrygiis deteriores inveniri. Quis contra Penalismi radices undique evellendas, Ordinum Germaniae & Academicarum rigor, quis legum tenor sanctissimarum, quæ suppliciorum gravitas, quot hæcenus exempla proflent; vix ullum equidem clam esse poterat. Experiri interim cum multa indignatione cogimur, quàm parùm hæc omnia cura cordiq; habeantur à nonnullis; qui nec infelicibus temperare linguæ, nec affectuum moderari frena didicerunt. Interest profecto & nostræ, & aliorum auctoritatis, stare profixis semel legibus: quæ si proculcentur iterum, jam cum disciplina actum universa erit. Ecce igitur.

LAURENTI BUGES, Neo-Stettinensis Pomerane,

convivem ipsumque conterraneum quidem tuum, eâ infectatus improbitate ac mordaci sannâ es, quâ vix atrociorum impotentissimus profertur Penalisticus Alastor potuisset? Cujus quandoquidem convivium criminis, ex solido te novimus, ut sua legibus sanctitas persisteret, connivere omnino haud licet. Quapropter Te

LAURENTIUM BUGES, Neo-Stettinensem Pomeranum,

publico hoc, ad annum I. relegamus libello, oppidoque ac pomerio Wittebergensi abesse quantocius & discedere ante occasum Solem, graviter jubemus. Habes nequitia lucrum, stultitia quoque pretium in vicinis nostræ huc Academicis, persensisses. Vos ceteri, per aliena respicite mala tandem! nunquam enim collocatur melius consilium, quàm ubi & sequimur monentes meliora, & per aliorum imprudentiam mercamur cautiùs. P. P. ipso Festo JOHANNIS, anno recuperatæ gratiæ. Cl. 184. LXIII.

Quamvis igitur, ut dictum, non nostra sed peregrini Senatus hæc sit sententia, ut nostra tamen fiat, ratio foederis exigit. Igitur nominatus modò

LAVRENTIVS BVGES, Neo-Stettinensis Pomeranus

non minùs à nobis nostræque urbe & agro ad idem tempus abste, nec antè, quàm istud elabatur, huc ullum inserat pedem. Redeat verò ad bonam frugem, & nos redibimus ad gratiam. P. P. XIV. Cal. Aug. Anno M. DC. LXIII.